

V I E N Y B Ē S
R Y Š I A I

Šiaurės Amerikos Ateitininkų Taryba

REDAKTORIŲ ŽODIS

Anksti pavasarį dėl pandemijos visos šių metų ateitininkų stovyklos Dainavoje buvo atšauktos. Tik rytinio pakraščio sendraugių ateitininkų Studijų ir poilsio savaitė Kenebunkporte, Meine, drąsiai žengė pirmyn su planais.

Birželio pradžioje Mičigano valstija sumažino apribojimus. Moksleiviai ir Sendraugiai I susiorganizavo ir paruošė stovyklas. Jos buvo trumpesnės nei įprastai, bet tinkamos pandemiam laikui.

Šiame „Stovyklos laikraštelyje“ rasite šiemet vykusių stovyklų aprašymus ir galėsite pasidžiaugti prisiminimais iš ankstesnių stovyklų. Laukiame ir jūsų įspūdžių! Kviečiame prisidėti prie laikraščelio ir atsiųsti savo prisiminimus ir nuotraukas į Šiaurės Amerikos ateitininkų internetinį puslapį www.ateitis.org ir paspauskite KONTAKTAI.

Prie šito numerio prisidėjo daug draugų ir draugių su žinių rinkimu, maketavimu, rašymu, fotografavimu ir redagavimu. Ypač dėkingi Birutei už redagavimą ir Kaziui Razgaičiui už archyvinę nuotrauką. Ačiū jums, kad skaitote.

Prašome prenumeruoti „Ateites“ žurnalą:
<https://www.ateitis.org/ateities-zurnalo-prenumerata>

Aplankykite www.draugas.org. Ten rasite informaciją kaip „Draugą“ užsiprenumeruoti ir rasite 112 metų apimantį suskaitmenintų „Draugų“ archyvą, kuriame telpa ir 70-ties metų ateitininkų veiklos Amerikoje archyvas.

PRISIMINIMAI

Aš prisimenu, kai pirmą sykį nuvažiauvau į Dainavos stovyklą, radau tik mergaites. Buvo mergaičių stovykla. Aš buvau antrame ar trečiame skyriuje ir, berods, stovyklą pravedė seselė Paulė. Neprisimenu pačios stovyklos, bet pamenu, kad kai grįžau namo, taip pasiilgau stovyklos ir seselių, kad tik verkiau ir verkiau. Mano mamytė net išsigando, kad negalėjo apraminti. Pagaliau mamytė pasiūlė parašyti seselei Paulei padėkos laiškeli. Tada aš truputį nusiraminau. *Dalia Sadauskienė*

Prisimenu buvau labai jauna JAS stovykloje ir vaidinau Drebulę, Eg-lės, žalčių karalienės, dukra. Atėjo momentas ištarti mano eilutę, o aš užmiršau žilvino vardą. Ten stovėjau ir pradėjau verkėti. *Lionė Kazlauskienė*

Vieną vasarą aš 37 dienas be pertraukos praleidau Dainavoje. Vadinkite mane „Wendall“. *Aliukas Anužis*

Mano pirmieji kūrybiniai bandymai įvyko Dainavoje per moksleivių ateitininkų stovyklą. Talentų vakare su pusbroliais ir pusseserėmis atlikome savo pirmąsias dainas. Kai tą vakarą prieš „tylą“ vienas vadovas mane pasveikino ir pasakė, kad aš esu stovyklos „Billy Joel“, aš pasijutau lyg danguje. *Darius Polikaitis*

Prisimenu, kai Pranas Baltakis išsėmė Dainavos ežerą. *Aldona Kamantienė*

Moksleiviai sugrįžo į...

Praleidę vieną vasarą dėl pandemijos, šių metų liepos 4–10 d. moksleiviai ateitininkai vėl sugrįžo stovyklauti į Dainavą. Jie buvo entuziastingai sutikti išsilgusių ir seniai matytų draugų ir uodų.

Stovyklautojai labai dėkingi MAS centro valdybos nariams, išstudijavusiems Michigano valstijos pandemijos taisykles ir sudariusiems sąlygas jaunimui saugiai stovyklauti: Viktoriui Siliūnienei, Renatai Stankienei ir Audriui Rušėniui, pramintam „Kovido kapitonu“.

Stovykloje sielovados reikalais rūpinosi kun. Vaidas Lukoševičius, SJ, o virtuvėje šeiminkavo Zita ir Antanas Kušeliauskai su padėjėjais Dainiumi Anužiu, Ieva Tarasovaite, Armanda Vasiliauskaite ir Matu Maleiška.

Prie Spyglijo ežero plaukikus sergėjo Margarita Liunaitė, o naktį stovyklą saugojo Darius Lelis.

Šiomet stovykloje darbavosi ir nemaža medikų komanda – dr. Tomas Quinn, Kotryna Paalksnytė ir Laura Sirgedaitė. Tad buvo pasirūpinta visais kūno ir sielos reikalais.

MARGARITA LIUNAITĖ

Kasdieną – kiti užsiėmimai

Moksleivių ateitininkų sąjungos stovyklos tema buvo „Keleiviai“, susijusi su Lietuvos kultūra ir asmeniniu gyvenimu. Kiekvieną dieną moksleiviai, susiskirstę būreliais, lankė įvairias pamokas, pašnekesius ir užsiėmimus: kulinarijos, ateitininkų ideologijos, tikėjimo, sporto, meno. Saulei leidžiantis vyko įdomios ir linksmos vakarinės programos.

Pirmoji naktis buvo skirta susipažinimo vakarui, kurio metu stovyklos nariai susipažino vienas su kitu, mindami mįsles ir žaisdami linksmus žaidimus. Sužinojau įdomų faktą – visiems patinka klausytis muzikos ir šokti.

Antrąją vakarą puošė nuostabus laužas, skambėjo juokas ir muzika. Kiekviena moksleivių grupė paruošė originalių ir linksmų vaidinimų.

Trečio vakaro tema buvo „Taškų taškai“ arba „Žaidimų vakaras“. Stovyklautojai su didžiuliu susidomėjimu žaidė mįslių įminimo, spėliojimų ir atminties lavinimo žaidimus.

Ketvirtąją dieną vyko sporto šventė, kurioje moksleiviai rungtyniavo įvairiose sporto šakose – žaidė tinklinį, „frisbee“, futbolą ir kvadratą. Po varžybų skambėjo stovyklautojų karaoke. Vakare vyko atskiri užsiėmimai mergaitėms ir berniukams.

Penktoji diena – susikaupimo diena prasidėjo šv. Mišiomis po didžiuoju ąžuolu. Kun. Vaidas Lukoševičius iš Palaimintojo Jurgio Matulaičio Misijos Lemonte aukojo šv. Mišias. Po Mišių visi išsibarstė per Dainavos pievas ir apmąstė savo tapatybę kaip Dievo vaikai. Vakare moksleiviai diskutavo su savo grupių vadovais apie gyvenimo dorybes ir vertingiausias dalykus žmogaus gyvenime.

Paskutinioji diena – Moksleivių ateitininkų sąjungos suvažiavimas. Šiaurės Amerikos ateitininkų tarybos pirmininkas Darius Polikaitis pasveikino stovyklos dalyvius, pasidalijo viltimis ir idėjomis apie ateitininkiją.

Paskutinįją stovyklos vakarą skambėjo linksmos jaunimo dainos, visi šoko. Stovyklautojai nuostabiai leido laiką ir džiaugėsi puikiai praleista savaite su Dievu ir draugais Dainavos stovykloje.

Visos nuotraukos iš stovyklos laikraščelio „Keleiviai“. Ačiū Vidai Kuprytei iš „Draugo“ laikraščio ir Margaritai Liunaitėi už tekstą.

Metų laikai Sendraugių stovykloje Dainavoje

Po metų pertraukos Dainavos stovyklavietėje vėl buvo surengta Sendraugių I stovykla. Ji buvo šiek tiek kitokia nei įprasta – trumpesnė, buvo mažiau stovyklautojų, mažesnis buvo organizacinis komitetas. Vis dėlto Daina Čyviene, Linas Mikulionis ir Grasilda Reinytė-Petkienė įstengė surengti turiningą, liepos 17–21 d. įvykusią stovyklą, kurioje dalyvavo 65 stovyklautojai nuo 3 mėnesių iki daugiau kaip 80 m. amžiaus. Stovyklos užsiėmimai dažniausiai vyko lauke po atviru dangumi.

Šeštadienis – liepos 17 d.

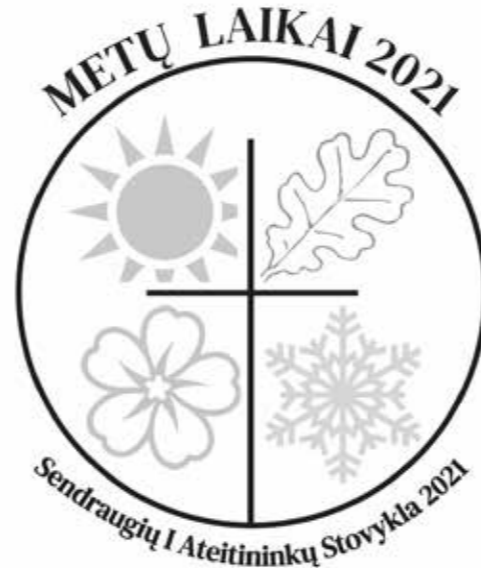
Ramunė Kubiliūtė

Šeštadienio popietę stovyklautojai iš įvairių vietovių (Čikagos, Klivlendo, Detroito ir Omahos) suvažiavo ir įsikūrė Dainavoje. Buvo truputį neįprasta, kad stovyklos pastatuose liko tuščių kambarių, bet tokios šiemet buvo visų vasaros stovyklų sąlygos. Šeštadienio ankstyvą vakarą šv. Mišias aukėjo Detroito Dievo Apvaizdos parapijos klebonas kun. Gintaras Jonikas, kuris priminė, kad pasimaitinę Dievo žodžiu išeiname į pasaulį, gyvename su Dievu, kaip krikščionys padedame jo darbuose („Leisk man būti tavo karalystės įrankiu“). Smagu buvo Dainavoje pamatyti nemažą metų JAV lietuvių parapijoje dirbusį kunigą Joniką. Linkime sėkmės kun. Jonikui tęsiant darbą Lietuvoje!

Kun. Gintaras Jonikas

Per stovyklos atidarymą prie vėliavų aikštės stovyklos komendantas Kovas Neverauskas ir Marija Čyvaitė vedė smagius susipažinimo žaidimus. Vakare, jaunesniems sugulus, vyresni stovyklautojai, kurių miegas dar neėmė, susėdo ratu ir atnaujino draugystes, pabendravo.

Sekmadienis – liepos 18 d.

Rita Janz

Ankstų sekmadienio rytą stovyklautojus žadino ne tik dūda, bet ir Vivaldi „Metų laikų“ muzika. Tai gana simboliška, nes šiemet stovyklos tema – metų laikai.

Po maldos Kryžių kalnelyje ir pusryčių vaikai dalyvavo Grasildos Reinytės organizuotame žaidime – susipažinimas su Dainavos stovyklos svarbiausiomis vietomis. Vaikai mažomis grupelėmis su jaunais vadovais ieškojo 15 vietų paslėptų „archeologinių“ radinių.

Tuo tarpu suaugusieji rinkosi į Šiaurės Amerikos ateitininkų tarybos pirmininko Dariaus Polikaičio paskaitą-diskusiją. Iš pradžių D. Polikaitis papasakojo apie Ateitininkų šventę „Užkurkime židinį“, rengiamą šių metų lapkričio 26-28

dienomis Pasaulio lietuvių centre, Lemonte ir Ateitininkų namuose. Šventės metu paskaitos vyks ne tik lietuvių, bet ir anglų kalba. Veiks dailės paroda „Ateikite kurti“, literatūros, muzikos ir Taizė giesmių vakarai. Šventės pavadinimas „Užkurkime židinį“ parinktas ne atsitiktinai, nes židinys simbolizuoja vietą, kur susirenka šeima po darbo dienos. Po ilgo pandemijos laikotarpio ateitininkai ir jų rėmėjai kviečiami susiburti, „užkurti“ savyje ateitininkišką dvasią, skleisti ir dalintis tomis idėjomis.

Darius Polikaitis apžvelgė du straipsnius: prof. Antano Maceinos 1949 m. rašytą „Kas yra ateitininkas?“ straipsnį ir šį pavasarį Ateitininkų Federacijos pirmininko Vyganto Malinausko „Mūsų siekiai ir uždaviniai: sendraugių ateitininkų veiklos vizija šiuolaikiniame pasaulyje“ (spausdintas „Ateityje“, 2021 m. nr. 5), su kuriais stovyklautojai galėjo iš anksto susipažinti.

Maceina teigia, kad ateitininkai gimė kovos už krikščionybę dvasioje. Anot Maceinos, būti ateitininku reiškia giliai suvokti ir vykdyti Kristaus paskelbtą meilės dėsni, kurį pasaulis šiandien yra praradęs. Ateitininkai turi būti pasauliui atviri, nesitenkinti izoliuotu gyvenimu. D. Polikaitis pasiūlė pagalvoti, ar Dainava mums netampa „Taboro kalnu“?

V. Malinauskas kelia klausimą – jeigu Maceina gyventų dabar, ką apie ateitininkus rašytų šiandien? Jis teigia, nors 1949 metais Lietuva buvo okupuota, ateitininkų organizacija buvo įvykdžiusi savo svarbiausią misiją – atrėmusi ateistų ideologinį puolimą prieš Bažnyčią. Tuo laikotarpiu Bažnyčia klestėjo visame laisvajame Vakarų pasaulyje, krikščionybė darė įtaką tuometinei masinei kultūrai. Tačiau praėjus dviems dešimtmečiams Vakarų pasaulio moraliniai pamatai visiškai pasikeitė, politiniame gyvenime įsivyravo liberalizmas. Šiandien kultūra yra pokrikščioniška ir joje lemiamą

vaidmenį vaidina antikrikščioniškos ideologijos. Ateitininkija susiduria su dar vienu iššūkiu – katalikiškos pasaulėžiūros susiskaldymu šeimose, lytinės moralės, žmogaus sampratos klausimais. Toks pasaulėžiūrinis susiskaldymas neišvengiamai pakeičia pačius ateitininkijos pamatus. To pasekmė – kova prieš pasaulio nukrikščionėjimą nebeturi aiškios krypties.

Darius Polikaitis iškėlė keletą aktualių klausimų diskusijai: ar yra vienijančių idealų, už kuriuos ateitininkai norėtų mirti; gal mes kaip ateitininkai pasirenkame per daug patogų gyvenimą; kodėl ateitininkai kaip organizacija visuomenėje pasirodo retai. Dauguma diskusijų dalyvių kalbėjo apie jaunimo įtraukimą į aktyvią ateitininkų visuomeninę veiklą. Nors ne į visus klausimus buvo atsakyta, Darius Polikaitis baigė diskusijas pozitviu palinkėjimu: „Nepasiduokime nevilčiai, pasitikėkime Kristumi!“

varpelių choro pamoka

Po pietų, varpelių choro, maudymosi ir bendro dainavimo Grasilda Reinytė pakvietė suaugusius prisiminti ateitininkų istoriją, stovyklas, vykusias nuo Dainavos įkūrimo pradžios, ir net kitas stovyklavietes. Peržiūrėję „Ateities“ žurnalo bendradarbės Ramunės Kubiliūtės parūpintus kelių dešimtmečių „Ateities“ žurnalų egzempliorius, suradę savo ir kolegų nuotraukas, stovyklautojai atgaivino nostalgiskus prisiminimus, juokingas istorijas. Užrašę savo prisiminimus kai kurie dar prisijungė prie plakatų puošimo – viename įvairiais būdais (iškirpdami formas iš medžiagos ir popieriaus) bandė meniškai išryškinti stovyklos temą – metų laikai, kitame sveikinome „Ateities“ žurnalą 110-ojo jubiliejais proga.

Ramunė Kubiliūtė

Tuo tarpu vaikai prisiminė garbingus viduramžių Lietuvos laikus. Rita Janz rodė iliustracijas su riterių apranga, pasakojo, kuo skyrėsi viduramžių Lietuvos karių ir kryžiuočių kovinė apranga. Išnagrinėjome detalius Žalgirio mūšio planus, LDK didžiojo kunigaikščio Vytauto parengtą mūšio strategiją. Kad įtvirtintume žinias, pasiskirstė į dvi komandas ir paruošė strateginius mūšio planus, „susikovėme“ senojo ąžuolo paunksmėje.

Po vakarienes stovyklautojai dalyvavo žaidime „Taškų taškai“. Visos komandos puikiai atsakinėjo į klausimus istorinėmis ir etnografinėmis temomis, dalyvavo sporto estafetėse, miklino atmintį, prisimindami tikslus dainų pavadinimus. Vėlų vakarą, paklausę Vakarų Pelėdos pasakos, vadovaujami Andriaus Kazlausko, išėjome žiūrėti, kas gyvena prie Spygliaus ežero. Pirmiausia aplankėme šikšnosparnių šeimyną, kuri sėkmingai įsikūrė prieš keletą metų stovyklautojų sukaltuose inkilėliuose. Ežero dugne, pasišviesdami prožektoriais, pamatėme žuvų lizdą, o sužibus pirmosioms žvaigždėms nuėjome ilsėtis. Diena buvo kupina įspūdžių.

Pirmadienis – liepos 19 d.

Lionė Kazlauskienė

Rytą mus prikėlė A. Vivaldi „Rudens simfonijos“ garsai, nors už lango švytėjo gražus, saulėtas vasaros rytas. Susirinkome šventovėje (arbo Dievo kūrinių uodų karalystėje) šv. Mišioms, kurias atnašavo kun. Joe Bosco iš Mančesterio Švč. Mergelės Marijos parapijos. Po pusryčių ir bendro dainavimo vaikučiai iškeliavo su Gintare Daulyte, padedant Ramunei Kubiliūtei ir jauniems vadovams, pinti draugystės apyrankių, o suaugusieji rinkosi į salę klausyti Marijos Čyvaitės paskaitos apie 2019 m. „Misija Sibiras“ kelionę į Kazachstano Respubliką ieškoti ir tvarkyti lietuvių tremtinių ir politinių kalinių kapinių. Žygyje dalyvavo 15 žmonių su vadovu. Marija buvo vienintelė dalyvė iš užsienio. Dviejuose trumpuose filmuose matėme dalyvius išvykstančius ir grįžtančius iš ekspedicijos. Marija trumpai papasakojo, kad dalyvauti šiame žygyje buvo daug norinčių ir ji jautėsi labai laiminga patekusi į komandą. Prieš išvykstant į Kazachstaną buvo daug intensyvaus pasiruošimo – anketų pildymai, bandomasis žygis, pamokos, kaip statyti medinius kryžius. Pačioje kelionėje dalyviai viską nešėsi ant pečių. Jie aplankė 18 kapinių ir sutvarkė 130 lietuvių kapų.

Marija Čyvaitė

Gaila, bet šiais metais dėl nepalankių politinių sąlygų keliauti į Rusijos kraštus ir vykdyti „Misija Sibiras“ planus buvo nuspręsta atsisakyti, tačiau Marija pranešė, kad jaunimui reikia veikti ir todėl JAV Lietuvių Bendruomenė kartu su JAV Lietuvių jaunimo sąjunga įsteigė naują projektą „Šaknys“. Portlande Oregono valstijoje gyvenančio Viliaus Žalpio sumanymu (apie kurį jis yra pasakojęs ateitininkų Studijų dienose Dainavoje) Šiaurės Amerikoje bus ieškoma lietuvių imigrantų senųjų kapinių. Šių metų rugpjūčio 12-16 d. kapų buvo

ieškoma pietinėje Illinojaus dalyje, buvo tvarkomi paminklai, klausomasi pranešimų apie šeimos šaknų ieškojimą bei lietuvių įtaką JAV istorijai. Daugiau informacijos galima rasti JAV LJS ir JAV LB „Facebook“ ir „Instagram“.

Baigdama Marija pasidalijo nuomone, kad tolesnis lietuviybės puoselėjimas remiasi į vartotojų bei kūrėjų sąvokas – tai yra, kad būdami vaikai, mes tik imame ir vartojame, o paaugę turime kurti ir dirbti kitiems. Mes turime prisiminti, ką protėviai mums sukūrė, ir ką perduosime savo anūkų vaikams.

Po pietų ir laisvalaikio prie Spyglio ežero Adrija Neverauskienė bei Ilona Didžbalienė surengė vaikams havajietišką „luau“. Pasidabinę gėlių vainikais, vaikai atsigavimui ruošė tropinius gėrimus.

Tėveliai susėdo lauke diskutuoti apie JAV LB reikalus su JAV LB pirmininku Arvydu Urbonavičiumi. Sužinojome, kad JAV LB – jau 70 metų. Ir nors daug padaryta, bet dėl savo vaikų ir savo pačių ateities svarbu toliau tęsti šios organizacijos veiklą. Buvo nemalonu išgirsti, kad tik 10 proc. Amerikoje gyvenančių lietuvių priima lietuviybę ir tik 7 proc. vaikų lanko lietuvišką mokyklą. JAV LB organizacijai priklauso visi JAV lietuviai ir jos tikslas yra būti lyg skėčiu visoms JAV lietuvių organizacijoms. Strateginis planas numato, kaip įtraukti kuo daugiau jaunimo į lietuvišką veiklą, ir kaip atskiros organizacijos galėtų vienos kitoms padėti. Arvydas papasakojo apie ateities planus surengti idėjų mugę, lyderystės kursus ir

Arvydas Urbonavičius

naudotis „App“ technologija lietuvių pomėgių grupių sujungimui.

Pirmadienio vakaro programa buvo laužas, o tema – metų laikai. Visi išradingai vaidino, deklamavo eilėraščius, dainavo dainas, grojo muzikos instrumentais.

Vaikams sugulus, Marius Kriaučiūnas pristatė liuvio dail. Ernesto Zacharavičiaus meną. Ernestas gimė ir augo Lietuvoje, o pastudijavęs dailę nutarė nusikelti į Malaiziją ir puoselėti gatvės meną. Po kiek laiko tas mažas Malaizijos miestelis, kur jis apsistojo, pasaulyje išgarsėjo kaip gatvės meno sostinė. Naudodamas Zach vardą, Ernestas yra tapęs sienas visuose pasaulio kontinentuose. Jo menas žaismingas, dažnai trijų dimensijų, kūriniuose kartojasi vaikų džiaugsmo išraiškos.

Antradienis – liepos 20 d.

Ramunė Kubiliūtė

Grojant A. Vivaldi muzikai žiemos tema, stovyklautojai kėlėsi ir dieną pradėjo užkopę į kryžių kalnelį. Sustojus ratu sukalbėta malda ir perskaitytas tos dienos Šv. Rašto skaitinys „kas gi mano motina ir kas mano broliai“, trumpai aptarta jo prasmė.

Po bendro dainavimo Inga Radzevičienė ir Kathy Brakauskas nusivedė jauniausius stovyklautojus parankioti akmenėlių, kuriuos vėliau meniškai nudažė. Suaugusieji susirinko klausytis Grasildos Reinytės pasakojimo „Adelė Dirsytė – šventumo pavyzdys“. Grasilda, turinti pastoracinės teologijos magistro laipsnį, jau per 20 metų dėsto tikybą amerikiečių mokyklose bei Pal. Jurgio Matulaičio misijoje ir Maironio lituanistinėje mokykloje Lemonte.

Ji pasakojo, kad vis ieško naujų būdų, kaip sudominti jaunimą tikėjimu. Štai atsirado proga – ji pastebėjo, kad vietinėje katalikų mokykloje vaikai mokomi apie Holokaustą, bet nekalbama, jog per Antrąjį pasaulinį karą nukentėjo ne tik žydų tauta, bet ir įvairių valstybių gyventojai, įskaitant Lietuvos, kurie buvo ištremti į Sibirą. Kiek daug šviesių tikinčiųjų ir dorų žmonių nukentėjo dėl tiesos, o katalikų mokykloje jie neminimi ir mokytojų nežinomi. Suprasdama, kad trūksta gerai paruoštos medžiagos anglų kalba apie liuvius kankinius, Grasilda savo ruožtu pradėjo ruošti vaikams tinkamus skaitinius. Į savo tikybos pamokas įtraukė ištraukas iš Lietuvos Katalikų Bažnyčios kronikos, rodė Gintauto Martynaičio piešinius iš 2008 m. Lapteviečių draugijos išleistos knygos „Lietuviai Arktyje“ ir pan.

Grasilda toliau svarstė, koks šventasis labiau būtų priimtinas jaunimui. Taip, kunigai, įskaitant jos dėdę arkivysk. Mečislovą Reinį, buvo šventi žmonės, tačiau jie kunigai, jie vaikų akyse neturi pasirinkimo nebūti šventais. Bet kaip su pasauliečiais? Dažniau ir dažniau Grasilda pagalvodavo apie Adelę Dirsytę, paprastą liuvaitę, ateitininkę, mokytoją, kuri atliko nepaprastą darbą. Adelės ir jos draugių Sibire surašyta maldaknygė „Marija, gelbėk mus“, slapčia pasiekusi Vakarų, buvo išversta į 14 pasaulio kalbų! Net per kančias Adelė neapleido savo tikėjimo. Grasilda pasakojo, kad taip jai atėjo mintis jaunimui parašyti knygą apie Adelę Dirsytę.

Grasilda parašė vaikams pritaikytą tekstą apie Adelės gyvenimą. Tada pradėjo ieškoti iliustratoriaus. Susižavėjusi dailininkės Rūtos Čigriejūtės darbais, Grasilda ją pakvietė į bendros kūrybos projektą. „Magnificat“ leidykla knygą „Adelė Dirsytė“ išleido 2020 m. Autorė išreiškė viltį, kad knyga nebus vien skaitoma ir padedama ant lentynos, bet kad ji įkvėps mokytojus ir vaikus toliau kažką kurti. Štai Lietuvos jaunųjų ateitininkų stovykloje pati iliustratorė Čigriejūtė vedė maldaknygių sudarymo užsiėmimą su vaikais.

Pasak Grasildos, tokių užsiėmimų galėtų būti ir jaunųjų ateitininkų būreliuose bei lituanistinėse mokyklose. Pranešimo pabaigoje Grasilda perskaitė maldą, atspausdintą ant skirtuko, kurį gauna kiekvienas, įsigijęs knygą. Meldžiamės dėl Dievo tarnaitės Adelės Dirsytės tolesnio kelio į šventuosius, nes ji yra besąlygiško atleidimo, kantrumo ir šventumo pavyzdys. Įsigiję knygą, popietės dalyviai galėjo paprašyti autorės parašo.

Po pietų – sportavimas, maudymasis, pavakariai. Vaiva ir Matas Čyvai vedė jaunimo užsiėmimus. Vaikai su vadovais kūrė lėktuvėlius, spalvino Užgavėnių kaukes, dėliojo dėliones, šoko, kreida piešė gėles ant asfalto, skaitė ir klausėsi pasakų. Tuo pačiu metu dailininkė Viktorė Siliūnienė pamokė vyresnius akvarelės technikos, o po valandos stovykloje atsiradė Dainavos peizažo paroda.

Po šeimininkės Zitos ir Antano Kušeliauskių skaniai paruoštos vakarienės šventiškai apsirengę vaikai, studentai ir mamytės rateliais ir poromis pašoko kelis šokius. Tada visi paskutinį kartą susirinko nuleisti vėliavų ir padėkoti stovyklos organizatoriams. Ilgų kalbų nebuvo, nes užėjo tamsūs debesys, ir, prieš pliūptelėjant lietui, visi suskubo į valgyklos pastatą nešti stalus ir palapines, meno darbus bei plakatus. Vyresnio amžiaus jaunimui teko rinktis viduje žaisti vaidybos žaidimų ir piešti piešinių Dainavos stovyklos ir kita lietuviška tematika. O kiti stovyklautojai ėjo dėtis daiktų ar miegoti, nes rytojaus dieną laukė kelionė namo.

Trečiadienį po pusryčių, sutvarkę patalpas, visi išsiskirstė. Tuo ir baigėsi šių metų neįprasta, bet miela viešnagė Dainavoje. Ačiū 2021 m. Sendraugių stovyklos rengimo komitetui ir stovyklautojams už smagią bei turiningą stovyklą, geranoriškumą ir šeimyniškumą. Nepaisant griežtesnių stovyklavimo gairių, gyvenimo su uodais ir vieno vakaro lietaus valandėlių, stovykloje teko džiaugtis geru oru, bendryste ir prasminga programa. Gera buvo vėl Dainavos gamtoje pabūti ir pasidžiaugti praėjusių vasarą suremontuotais stovyklos pastatais.

50

ATEITININKŲ SENDRAUGIŲ STUDIJŲ IR POILSIO SAVAITĖ

Ramunė Kubiliūtė

Šiomet rytinio pakraščio sendraugių ateitininkų Studijų ir poilsio savaitėi sukanka 50-ties metų jubiliejus! Rugsjūčio 7-14 dienomis susirinko dalyviai iš Kalifornijos, Kolorado, Konektikuto, Floridos, Ilinojaus, Meino, Merilendo, Masačusetso, Niu Hampšyro, Niu Džersio, Niujorko, Ohajo, Pensilvanijos ir kapelionas iš Romos. Buvo progų gilinti žinias, bendrauti, vakarieniauti, išskylauti, melstis kartu, pasigrožėti gražia lietuvių pranciškonų vasarviete ir gretimomis apylinkėmis.

Ruošos komitetą sudarė Eligijus Sužiedelis, Vytautas Sužiedelis, Simona Smirnova, Monika Sabalienė, Paulius Sabalis. Studijų ir poilsio savaitę rėmė Ateitininkų šalpos fondas, Lietuvių katalikų religinė šalpa, Antano Mažiulio fondas, šv. Antano vienuolynas, Franciscan Guest House ir savaitės dalyviai.

Buvo paruošti du leidiniai: vienas su Studijų ir poilsio savaitės programa ir kalbėtojų biografijomis, kitas – su šv. Mišių skaitiniais ir giesmėmis. Abu leidinius parengė organizacinis komitetas, labiausiai prisidėjo Eligijus ir Vytautas Sužiedeliai.

Rugsjūčio 7 d. Ateitininkų sendraugių Studijų ir poilsio savaitės pradžia lietuvių pranciškonų svečių namuose Kenebunkporte, Meine. Dalyviai susirinko vakare ir susipažino su savaitės programa, programiniu leidiniu, darbotvarkėmis, kalbėtojų biografijomis ir specialiai išstatytais plakatais. Vyko puikus Frances Covalevsky fortepijono rečitalis su informatyviais kompozitorių ir jų veikalų apibūdinimais. Po to sekė dalyvių susipažinimas vieni su kitais, kuris buvo ypač smagus, nes buvo galima matyti nuotraukas ekrane. Ruošos komiteto nariai įdėjo tiek daug darbo stengdamiesi surasti daugelio dalyvių rašinius ir nuotraukas senuose „Ateities“ numeruose ir „Draugo“ ateitininkų skyriuje! Oficialus savaitės atidarymas prasidėjo su kun. Ylos 1977 m. IX Ateitininkų kongreso invokacijos skaitymu: „Būk su mumis, Viešpatie, kaip biblinė saulė...“ ir ateitininkų himno giedojimu.

Rugsjūčio 8 d. Dr. Aldona Lingertat kalbėjo apie keturias šv. Rašto moteris ir jų išbandymus. Tėvas Jonas Puodžiūnas gražioje kopyčioje aukojo šv. Mišias ir priminė, kad „Dievas yra čia“. Birutė Šležienė, Norbertas Lingertat ir Simona Smirnova paruošė poezijos vakarą, skirtą Vytauto Mačernio gimimo šimtmečiui pažymėti.

Rugsjūčio 9 d. Per šv. Mišias pranciškonas t. Jonas Puodžiūnas supažindino dalyvius su mergele ir kankine šv. Kryžiaus Terese Benedikta, viena iš Europos globėjų.

Danius Glinskis papasakojo apie Niujorko šv. Patriko katedros restauravimo projektą, atliktą tarp dviejų popiežių apsilankymų ir užtrukusį šešerius metus. Laima Vincė pasidalino ištraukomis iš rugsėjo mėnesio leidžiamos knygos apie Nijolės Bražėnaitės ir Juozo Lukšo Daumanto dviejų metų susirašinėjimą, ir to laikmečio Lietuvos partizaninio gyvenimo aplinkybes. Andrėja Siliūnaitė pasidalino įžvalgomis iš doktorantūros tyrimų apie pažiūras į viešąjį meną Lietuvoje, ypač tai, kas buvo kuriama 1991 m. laikmečiu. Per pietų pertrauką ir prieš lietuvių dalyviai galėjo pasiskylauti, pasivaikščioti mieste, gamtoje, prie jūros, o vakare pranciškonų sodyboje.

Rugsjūčio 10 d. T. Jonas Puodžiūnas šv. Mišių metu pasakojo apie diakoną ir kankinį šv. Lauryną. Savo pranešimo metu jis pasidalino įžvalgomis ir įspūdžiais iš Romos, apžvelgė Šventojo Tėvo Pranciškaus veiklą nuo jo išrinkimo popiežiumi iki šių dienų. Ses. Ignė Marijošiūtė pateikė žinių apie Pal. Jurgio Matulaičio indėlį Visuotinei Bažnyčiai, minint jo gimimo 150-metį. Muzikos vakaro metu Eglė Jarkova smuiko programoje „Solo per pasaulį“ pasidalino pasaulio muzikos įvairove ir grožiu, ir baigė lietuvių kompozitoriaus Eduardo Balsio kūrinium. Vyko pabendravimas, iškylos gamtoje ir miestelyje, dalinimasis informacija, buvo proga įsigyti Grasildos Reintės knygą apie Adelę Dirsybę.

Rugsjūčio 11 d. Per rytmetines šv. Mišias kapelionas t. Jonas Puodžiūnas kalbėjo

apie šv. Klarą iš Asyžiaus. Prof. Saulius Sužiedėlis per dvi sesijas gvildeno istorijos patikėtinumą. Ruošos komiteto nariai Eligijus ir Vytautas Sužiedėlis (kuris yra ir ŠAAT narys) aptarė Studijų ir poilsio savaitių ateities planus, lūkesčius, ir jau šiemet įvestus kai kuriuos pakeitimus. Buvo rodomos Lietuvos ateitininkų sendraugių KompaSaS stovyklos dalyvių įrašytas trumpas sveikinimas savaitės dalyviams. Šiaurės Amerikos ateitininkų tarybos nariai Rima Girniuvienė ir Viktoras Nakas kvietė visus į lapkričio mėn. 26-28 dienomis vykstančią ŠAA šventę. Vakarienei buvo patiekti šeimininkės Leonoros skaniai paruošti omarai. Vakare Čiukas Dėlis (pažįstamas ilgamečiams „Ateities“ žurnalo skaitytojams) pralinksmino dalyvius senomis ir naujomis humoristinėmis eilėmis, ir net repavo apie sapnus, nemigą, meilę – „kaip ten buvo, taip ir reikia“...

Rugpjūčio 12 d. Kapelionas t. Jonas Puodžiūnas kalbėjo apie atleidimą ir supažindino savaitės dalyvius su prancūzų vienuole ir mistike šv. Joana Pranciška Šantaliete. Brolis pranciškonas James Peterson aiškino, kodėl Bažnyčiai reikia kanonų teisės. Jo pasakojimas susilaukė daugelio klausimų. Jūratė Žukauskienė apibūdino Lietuvių katalikų religinės šalpos organizaciją, mininčią veiklos 60-metį. Ona Daurgidienė ir Živilė Vaitkienė pasidalino išpūdziais iš ypatingos kelionės, skaitydamos pranešimą, pavadintą „Tėvų pėdsakai Vokietijoje 1944-1949 m.“. Živilė Vaitkienė skaitė savo brolio Vyto Kliorio feljetoną, kuriame visi žodžiai prasideda „p“ raide. Antanas Krušinskas parodė vaizdų iš 2019 m. studijų ir poilsio savaitės. Eligijus Sužie-

delis parodė salėje eksponuojamas archyvinės ateitininkų vėliavas, iš jau neveikiančių vienetų ir MAS kuopų iš Augsburgo, Vokietijoje, Broktono miestelio Masačusetso valstijoje, JAV, ir iš SAS Bostono, Masačusetse.

Rugpjūčio 13 d. Tai buvo paskutinė pilna Studijų ir poilsio savaitės diena. Per šv. Mišias t. Jonas Puodžiūnas priminė savaitės pranešimų ir skaitinių bendrą temų giją – „keliaujame ir Dievas vis yra su mumis“. Po šv. Mišių chorelis nusifotografavo (jau išvakarėse su chorelio vadove Simona buvo aptartos ateinančių metų giesmės). Laisvalaikio metu vieni maudėsi jūroje ar baseine, kiti lankė muziejus. Prieš vakarienę buvo perskaitytas paskutinis savaitės pranešimas. Dr. Linas Vaitkus pasidalino žiniomis ir savo patirtimi apie etikos klausimus ir sprendimus, susijusius su gyvenimo pabaiga. Jis pasakojo apie tai, kuo skiriasi įvairių kraštų sprendimai, koks yra Bažnyčios mokymas, kaip visi gali pasiruošti ir savo norus užfiksuoti dokumentuose. Per pandemiją paaikšėjo, jog šie klausimai yra svarbūs ne vien vyresnio amžiaus žmonėms. Po skanios vakarienės vyko džiazas vakaras, kurį surengė Simonos Smirnovos kvartetas (Anastasiya Petrova – pianinas, Matt Pitts – bosas, Vlode Guigni – būgnai). Buvo atliekami tarptautiniai ir lietuviški kūriniai, net viena daina su paukščių garsais iš būsimo Simonos kompaktų. Savaitė užsibaigė pabendravimu su vaišėmis ir padėkomis rengėjams už sėkmingai pavykusią savaitę. Kai kurie pirmą kartą apsilankusieji pasiryžo kitais metais grįžti ir pasikviesti draugus.

Daugiau informacijos ir nuotraukų galite rasti: www.ateitis.org/naujienos.

Laima Sidrytė-Aleksienė

Daug metų dalyvavau ir viršininkavau Jaunučių vasaros stovyklose Dainavoje. Stovyklos suteikia visiems dalyviams, stovyklautojams ir jų vadovams ypatingą turiningą patirtį.

Sukūrėme tradiciją, kad pirmas stovyklos užsiėmimas bus susirinkti kambariuose su būrelio vadovais ir kartu nuspręsti būrelio gaires bei stovyklos tikslus. Pavyzdžiui, čia vieno 10 ir 11 m. berniukų būrelio sukurtos gairės:

1. *Susirasti naujų draugų.*
2. *Maudytis duše su šaltu vandeniu.*
3. *Būti visuomeniškiems.*
4. *Geriau kalbėti lietuviškai.*
5. *Nugalėti baimę.*
6. *Pagauti didelį žuvį.*

Šis sarašelis gražiai atspindi, kas stovykloje svarbiausia – tai aplinka, kur siekama būti geresniais žmonėmis smagioje ir šeimyniškoje aplinkoje.

Stovykloje, kaip niekur kitur, bandome įgyvendinti Jėzaus norą, kad mes „gyventume apščiau“. Vaikai įgyja tiek daug ypatingų patirčių. Išmoksta kaip su kitais draugiškai bendrauti. Patobulina savo lietuvių kalbą. Mato, kad net dalyvavimas šv. Mišiose gali būti džiaugsmingas.

Stovyklos sėkmę didele dalimi nulėmė vadovai. Daug pastangų įdėdavome juos paruošti. Intensyvi ruošė trukdavo kelis mėnesius, bet, tiesą pasakius, besibaigiant vienai stovyklai, tuoj prasidėdavo ruošė sekanciai. Iš karto po stovyklos aptardavome, kas pavyko, kas ne, ir kaip būtų galima geriau viską atlikti. Pastebėdavome, kiek daug mes patys išmokdavome bevadovaudami stovyklai. Matydavome, kaip vadovai gražiai susidraugaudavo ir palaikydavo ryšius. Tikrai stebuklas! Manyma, kad mes tarhausime kitiems, patys būdavome paliesti.

Kasmet sukurdavome naują temą, nes tai padėdavo mums išlikti kūrybingais. Tačiau neužmiršdavome ir

ŽVILGSNIS ATGAL Į JAUNUČIŲ STOVYKLAS

JAUNUČIŲ
STOVYKLA

įprastų tradicijų. Pavyzdžiui, vienais metais mes minėjome Mindaugo karūnavimą. Tuomet stovykla „sugrįžo“ į viduramžius. Statėme katapultas, valgėme maistą viduramžių stiliumi ir vaizdavome riterių kovas. Taip pat suvaidinome patį Mindaugo karūnavimą. Kitų metų tema buvo šv. Pranciškaus „Saulės giesmė“. Vaikai gamino balionus, kurie kyla nuo saulės spindulių. Taip pat kepėme pyragaičius, naudodami tik saulės energiją. Mūsų tikslas buvo parodyti meilę gamtai ir, kaip galima gyventi kukliau.

Stovyklai taip pat labai svarbios tradicijos. Vaikai, kurie lanko stovyklas kiekvienais metais jau žino, kad bus laužo vakaras, paskutinio vakaro šokiai, sporto diena, susikaupimo vakaras. Viena tradicija, kuri man labai patiko, buvo knygų klubas. Prieš vakarienę vaikai susirinkdavo mažuose būreliuose gamtoje ir klausydavosi vadovo skaitomos lietuviškos

knygos. Vaikai turėdavo būti tylūs, bet tiems, kuriems buvo sunkiau susikaupiti, buvo leidžiama pinti „draugystės apyrankę“. Kas norėjo, taip pat galėjo pailsėti. Bet vaikams patikdavo šis užsiėmimas ir jie su noru dalyvaudavo. Kadangi stovyklos dažnai tęsdavosi dvi savaites, pakakdavo laiko perskaityti visą lietuvišką knygą.

Kitas užsiėmimas, kuris greitai tapo visų mėgstamas, buvo Kazio Razgaičio sukurta radijo valandėlė. Jis su vaikais įrašydavo pasikalbėjimus, pranešimus ir vaidinimėlius. Kazys gražiai mokėjo įjungti vaikus, ypač tuos, kurie bijojo viešai kalbėti. Vaikai, gavę progą, mokėdavo išsireikšti kūrybingai ir su humoru. Visa stovykla laukdavo išgirsti radijo programą per paskutinį stovyklos vakarą prieš šokius.

Ne tik radijo būrelis, bet pats buvimas stovykloje suteikdavo vaikams daug

progų būti kūrybingais. Kiekvienas galėdavo sukurti šūkį ar parašyti kažką laikraštelėliui, ar paruošti vaidinimėlį prie laužo. Skatinome vaikus naudotis vaizduote. Jei vaidinimui reikėjo kardo, tai rasta šaka tapdavo kardu. Buvo džiugu matyti, kaip vaikai mokėdavo įvertinti vienas kito kūrybos pastangas.

Stovyklos aplinka taip pat suteikė vaikams galimybę saugioje ir šeimyniškoje aplinkoje išmokyti vaidinti. Jie sugrįždavo į namus kupini naujo pasitikėjimo savo gabumais. Vaikai taip pat matė, kad neturi pasiduoti populiariosios kultūros srovėms ar draugų spaudimui elgtis blogai. Patyrę gerą stovyklą, jie žinojo, kad yra bendruomenė žmonių, kuri juos priima ir skatina su meile būti geresniais.

Vadovavimas stovyklose man suteikė progą bendrauti su labai ypatingais žmonėmis.

Dirbant su būriu vaikų vis pasitaikydavo nenumatytų iššūkių, bet su kitų vadovų pagalba mes viską išspręsdavome. Bet kartu su kitais vadovais, mes viską išsprendėm. Žvelgdama į dabartinius vadovus, aš prisimenu kuomet jie patys buvo jaunučiai, kurie savo vadovų gavo nepaprastai gražaus ir švelnaus dėmesio. Manau, kad visi dalyviai įsisavino nemaža dorybių ir principų, kuriuos mėginome puoselėti stovyklose.

Nuostabu, kad turėjau ypatingą galimybę praleisti laiką su vaikais ir vadovais. Jaunystėje buvau gan tyli, tad, kai jau pati auginau vaikus ir manę pakvietė praveisti stovykloje užsiėmimus, iš pradžių nežinojau, ar sugebėsiu. Tačiau man labai padėjo kiti vadovai. Dar vėliau, net perėmus atsakingesnes pareigas, vis atsirasdavo žmonių, kurie norėjo paremti ar padėti. Nesakyčiau, kad buvau talentinga vadovė. Bet mačiau, kad dirbant su kitais, buvo galima suorganizuoti ir praveisti sėkmingą stovyklą.

Kartą vyriausių mergaičių būrelis slaptai naktį pabėgo. Sekančią dieną susirinkome pasikalbėti ir pačios mergaitės suprato, kad nebuvo nei įdomu, nei verta ieškoti pasitenkinimo kitur, kad didesnis džiaugsmas buvo visa tai, ką jos patyrė pačioje stovykloje. Viena mergaitė per savo laisvalaikį parašė man laišką. Ji atsiprašė už savo elgesį ir dėkojo, kad yra žmonių, kurie ne tik rūpinasi savo šeimomis ir draugais, bet ir aukojasi už ją. Ji suprato, kad stovyklos tikslas yra ne vien tik sukurti smagią aplinką, bet ir tokią, kurioje kiekvienas tampa geresniu žmogumi.

Šios mergaitės žodžiai apibūdina mano patirtį. Stovykloje būna daug ypatingų patirčių. Vaikai stovyklos patirtis nešasi į savo namus ir mokyklas. Jau dabar matau, kad suaugę stovyklų vaikai nori, kad ir jų vaikai dalyvautų ateitinių stovyklose.

Esu dėkinga, kad turėjau tiek gražių progų gyventi stovyklose kaip viena šeima.

PRISIMINIMAI

Būdama skautė, kuri ištekėjo už ateitininko, sendraugių stovykloje susipažinau su ateitininku veikla ir principais. Sutikau daug puikių ateitininkų, keli jų tapo labai artimi draugai. Sendraugių stovykloje dalyvaujame jau 35 metus. Stovykla atneša džiaugsmą, skatina meilę Dievui, gamtai ir žmonėms.

Rūta Mikulionienė

Vienais metais Dainavos stovykloje dalyvavau žuvavimo turnyre. Aš pagavau labai mažą žuvytę ir buvau nusiminusi. Per vėliavų nuleidimą sužinojau, kad mano žuvis buvo pati mažiausia ir man dėl to įteikė ypatingą prizą! Aš savo medalį pakabinau savo kambaryje ir labai juo didžiuojuosi. *Alexandra Didžbalytė*

Prisimenu p. Praną Zaranką, vedantį dainavimą, kai pats stovyklaudavau jaunučių stovykloje. Viską pravedavo su ypatingu užsidegimu. Praėjus nemažai metų stovyklavau sendraugių stovykloje su savo vaikais. Ir vėl susitikome su p. Zaranku. Ir jis toliau džiaugmingai ir entuziastingai pravedė dainavimą!

Marius Laniauskas

Kartą per jaunučių stovykla ruošėmės žolinių atleidams. Petraukos metu su drauge išvažiavome iš stovyklos ir po Dairy Queen ledu grįždamos sustojome prie kelio ir pradėjome rinkti žoles, nendres, visokius pievų augalus. Staiga girdime vyro balsą staigiant: „What you doing there?“ ir matome, kad taiko į mus medžioklinį šautuvą! Mes kuo greičiau išsineždinome iš ten ir nutarėme žolynų toliau ieškoti pačioje Dainavoje.

Grasilda Reinytė-Petkienė

Kartais vakarinė programa būdavo iškyla, kuri pasibaigdavo prie senos laužavietės. Ten kepdavome dešreles, pasmeigtas ant pagaliukų (weenie roast). Daug tų dešrelių nukrisdavo į liepsnas. Buvo labai smagu! *Andrius Kazlauskas*

Kai grįždavau namo iš moksleivių ateitininkų stovyklos Dainavoje, kelias savaites be ūpo slampinėdavau namuose. Stovykla buvo lyg visai kitas nuostabus pasaulis, o tai patyrus, kasdieninis gyvenimas kuriam laikui netenkino. Net suaugus kiekvieną kartą išvažiuojant iš Dainavos būna truputį liūdesio jausmo.

Darius Polikaitis

Pirmieji mano Dainavos prisiminimai yra iš mergaičių stovyklos. Prisimenu seseles, mūsų uniformas, mūsų žygius, dainavimą ir laiškų rašymą tėvams. Kasdien būdavo aukojamos šv. Mišios. Užsimezgė daug draugysčių, daug gražių prisiminimų iš tų laikų. Taip pat prisimenu „Kalakursus“, žiemos kursus ir sendraugių stovyklas, ir visus svečius iš Lietuvos, kuriuos kviesdavome nuo 2007 metų.

Daina Čyviėnė

PRISIMINIMAI

Jaunučių stovykla buvo rojus. Naktiniai žaidimai visuomet buvo smagiausi: gyvulių žaidimas, vėliavėlės ir, ypač, knygnešiai. Per knygnešius vadovai apsirengdavo ir juodais rūbais, dingdavo jų šypsenos ir staiga mes BAISIAI jų išsigasdavome. Mes bėgdavome per žoles, per pušyną, per spyglius ir jausdavome, kad širdis tuoj sprogs iš baimės. Jeigu vadovas mus pačiupdavo ir mus atskirdavo nuo kitų, atrodydavo lyg pasaulio galas. O jeigu pasisekdavo surasti knygų stotį (prie šiukšlyno) ir įteikti savo knygas, jausdavausi be galo drąsi. Buvo nuostabu!

Vija Reed

2019 S1 stovykloje buvo BAISIAI karšta. Net per pusryčius buvo taip karšta, kad net mano plaukai ir rūbai prilipo! Mes visą dieną laukėme ir laukėme eiti į kitą pusę plaukioti ir valgyti ledus. Nuėję į kitą pusę visi atsisėdome vandenyje kaip begemotai. Visi vaikai daug taškėsi ir jojo ant tėvų kaip ant jūrų arkliukų. Mums buvo liūna, kai pūtė dūda ir mums reikėdavo grįžti į karštį.

Freya Reed, 6 metų amžiaus

Galvojau ir galvojau nes yra tiek daug išpūdžių :)! Dainavos stovykla yra viena iš tų ypatingų vietų, kur gali surasti tiek daug juoko, šypsenų ir geros nuotaikos, kad ten nepabuvus, net sunku išaiškinti, kodėl buvo taip smagu.

Vieną kartą mergaičių barakuose su keturiomis kitomis mergaitėmis mes sugalvojome tokį šposą – surasti būdą, kaip laikyti įjungtas šviesas po tylos. Panaudojome mūsų draugystės siūlus ir pririšome prie šviesos jungiklio. Kai vadovių nebuvo, traukėme siūlą uždegti šviesą. O kai atėjo mus pabarti, traukėme kitą siūlą išjungti šviesą. Visos buvome lovose! Tai juokėmės ir kalbėjome visą naktį.

Vasara Kulbytė

Vienas iš mano mėgstamiausių prisiminimų Dainavoje buvo, kai aš pamačiau Spyglių ežere didžiausią vėžlį. Niekada nebuvo mačiusi tokio didelio! O šiemet suradau labai gražią varlę. Tikiuosi, kad ji ne gyvena kartu su savo draugais.

Viviana Didžbalytė

Vieną vasarą per moksleivių stovyklą dirbau virtuvėje. Viena vakarą virtuvės štabas nutarė per vakarinę programą apsirengti kaip „Minions“. Tai suradome geltonus veido dažus ir išsitepėme. Neužilgo veidus pradėjo labai niežtėti. Pasirodo, kad tie dažai tikrai nebuvo skirti veidui... ir nelabai nusiplovė. Buvome su skaudančiais geltonais veidais, bet mūsų šypsenos vis tiek buvo didelės. Tik Dainavoje tokie dalykai gali atsitikti!

Vilija Aleksaitė

Užkurkime Židinį

Šiaurės Amerikos Ateitininkų Šventė
2021 lapkričio 26 - 28
Lemont, IL

ateitis.org